

[Holstein.]

som det saa smukt hedder i Flertallets Betænkning, var at optage en ny Forhandling paa bar Bund, uanset Undervisningsministeren, ligesom man gør det i Banksagen, uanset Handelsministeren.

Forhandlingerne bør bl. a. dreje sig om Folkemuseets Anbringelse, fordi dette Spørgsmaal hverken kan eller bør løses uden i Forbindelse med Spørgsmaalet om de andre nationale Samlinger. Den egentlige Del af Folkemuseet er, som det ærede Medlem Hr. Zahle saa rigtigt gjorde opmærksom paa, sammenstuvet i Loftsetagen i Kunstindustrimuseet. Installationen er dér, lokale og pladsmæssigt set, som i en 3die Klasses Antikvitetshandel; ligesom i de tarveligste Antikvitetsbutikker maa de besøgende gaa i Gaasegang mellem Sagerne, og det ene Hold Klienter maa vente ved Indgangen, til det andet er færdigt, thi Cirkulation er umulig, Rummene er saa smaa og trykkende, at Tingene maa dynges sammen, og det særlig værdifulde er ganske afskaaret fra at komme til sin Ret. I en almindelig Antikvitetsbutik kan man dog som Regel gaa ind lige fra Gaden, her skal man gaa op i Loftsetagen ad en Trappe, der ser ud, som den var laant fra en nybygget Toværelsens Lejekaserne i Byens Udkant.

Det er dette Stykke Folkemuseum, som Departementschef Graae — saaledes som det ærede Medlem Hr. Zahle saa rigtigt har fremhævet — har kaldt for saa godt anbragt, at der ikke er nogen Grund til at gøre Forandring indtil videre. Denne Bedømmelse er i sig selv stupid, og i den ansvarlige Departementschefs Mund, naar han om denne Sag henvender sig til Offentligheden, er den simpelt hen en embedsmæssig Utilbørlighed.

Samlingen er i øvrigt kun et Udpluk af, hvad man har kunnet faa Plads til. Resten er opmagasineret dels i Stormgade 19, dels i et stort og hæsligt og brandfarligt Træskur i Lyngby, opført af Bræder og med Paptag, hvor Kulde og Fugtighed strømmer trofast ind gennem Utæthedens tallose Porer, en Brædehytte, som Vagabonder, hvis de vil være ondskafulde, naar som helst uden mindste Risiko kan gaa ind og sætte Ild paa om Vinteren. Hele denne Del af Nationalmuseet, som skulde svare til Nordiska Museet i Stockholm, som rummer og stedse mere kommer til at rumme alt, hvad der har Betydning for dansk Haandværk og Husflid, som Befolkningen skulde lære af og bygge videre paa i Fremtiden, som skulde give den danske Haandværker Følelsen af, at hans Tilværelse ikke be-

gynder med Karl Marx, som skulde vise ham, at han ikke staar kulturelt set i et skarpt og uløseligt Modsetningsforhold til det øvrige Samfund, men at han er et organisk Led af dette, Slægtled efter Slægtled gennem Aarhundreder — hele denne folkelige Del af Nationalmuseet lader Venstre, Folkehøjskolens Lærlinge og Grundtvigs Ætlinge, roligt ligge, som den ligger, som om dette var det underordnede og den Del, der fortrinsvis har videnskabelig Interesse, det for Befolkningen væsentlige. Det synes, som om det danske Gaardmandsvenstre har mistet Sansen for sin historiske Fortid, Blikket for sin Nutid og Interessen for sin Fremtid kulturelt set. Ved æstetisk Kultur paa det bolig-mæssige Omraade forstaar jeg Stil og Særpræg. Om Stilen er smuk eller ej, kan man altid diskutere om, hver Tid har sin Stil, men den Gang den danske Landbo havde Stil og Særpræg, da vidste han det ikke, da vidste han ikke, at han havde æstetisk Kultur; nu er han sikker paa, at han har Kultur, og nu har han hverken Stil eller Særpræg! Jeg troede, at Folkets Historie var et Hovedfag paa Folkehøjskolen; det synes efter den Mangel paa Forstaaelse, Venstre her viser, at være et ret intetsigende Bifag; ellers bar Regeringsvenstre sig ikke ad, som det gør i denne Sag. Og som det gaar Folkemuseet, saaledes gaar det Frilandsmuseet. Det staar simpelt hen og raadner op, støt og stille ude i Lyngby, medens de Bygninger, der skulde erhverves — det er *Landbobygninger*, vi her taler om, det er ikke gamle Købstadbygninger —, støt og hurtigt rives ned ude i Landet. For saa vidt har Flertallet Ret i, at der i hvert Fald, hvad Frilandsmuseet angaar, kan forventes en hurtig Løsning; naar der hverken er Penge til Vedligeholdelse af det, der er, eller til Erhvervelse af det, der kunde og burde være, saa kommer Løsningen af sig selv ved Hjælp af de frie Kræfters Spil uden Statsindgreb.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om Oppositionens Ændringsforslag, Kastelsplanen. Denne Plan er anerkendt praktisk talt af alle Kredse, der betyder noget i dette Land. De 14's Erklæring for nogle Uger siden var heller ikke en Protest mod Kastelsplanen, men mod at lægge Museet i Rosenborg Have ud til Sølvgade fremfor at lade det blive, hvor det er. I øvrigt maa jeg, Professor Utzon-Franks Vrede til Trods, vedgaa, at jeg hører til de formastelige Politikere, hvis Respekt for de saakaldte sagkyndige udenfor Rigsdagen ikke er stort større end disses for Rigsdagsmændene. Jeg nærer stor Despekt for saa-